

Dosarul nr. 3ra-1027/18

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Central (R. Pulbere)

Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (L. Bulgac, S. Gîrbu, G. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Cebotari Iurie,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Cebotari Iurie împotriva Serviciului Vamal cu privire la recunoașterea dreptului la muncă, recunoașterea ilegalității eliberării din serviciu, anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și a prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 19 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Cebotari Iurie și menținută hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 14 februarie 2017, Cebotari Iurie s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și a prejudiciului moral.

În motivarea cererii de chemare în judecată a relatat că a activat în cadrul Serviciului Vamal din anul 1999, ultima funcție deținută fiind șef post vamal Palanca (PVFI, rutier) al Biroului Vamal Bender.

Prin ordinul nr.1280-p din 23 noiembrie 2016, pentru încălcarea prevederilor art. 15 lit.d), h), i) și k), art. 46 lit.a) și h) din Legea serviciului în organele vamale nr.1150-XIV/20.07.2000, pct.8 lit. a), e) și f) din Codul de conduită al colaboratorului vamal, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 456 din 27 iulie 2009 și fișelor de post, i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară - eliberarea din serviciu în organele vamale.

Temei pentru emiterea ordinului nominalizat au servit rezultatele anchetei de serviciu, inițiate de Direcția securitate internă a Serviciului Vamal, în urma perchezițiilor efectuate la 30 septembrie 2016, în rezultatul cărora au fost reținuți 28 de colaboratori vamali ai Biroului Vamal Bender.

Cebotari Iurie a susținut că cu ordinul nr.1280-p din 23 noiembrie 2016, a făcut

cunoștință la 07 decembrie 2016.

Considerând că i-a fost aplicată cea mai aspră sancțiune disciplinară a depus la Serviciul Vamal o cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea ordinului, restabilirea în funcție și achitarea salariului pentru absența forțată de la muncă.

La 17 ianuarie 2017, a recepționat refuzul pârâtului de a-i satisface cererea.

Reclamantul consideră că ordinul nr.1280-p din 23 noiembrie 2016, urmează a fi anulat deoarece abaterile imputate au avut loc până la 30 septembrie 2016, iar ordinul privind aplicarea sancțiunii disciplinare a fost emis peste o lună - la 23 noiembrie 2016, la momentul aplicării sancțiunii disciplinare nu avea alte sancțiuni nestinse, iar abaterea comisă nu a avut nici o consecință gravă asupra procesului de lucru, nu i-a fost solicitată nici o explicație privitor la abaterile imputate, nu a fost audiat în cadrul anchetei de serviciu.

Angajatorul nu a respectat cu strictețe procedura aplicării celei mai drastice sancțiuni disciplinare - eliberarea din serviciu.

A solicitat reclamantul anularea ordinului nr. 1280-p din 23 noiembrie 2016 privind aplicarea sancțiuni disciplinare - eliberarea din serviciu, restabilirea în funcția de șef post vamal Palanca (PVFI, rutier) al Biroului Vamal Bender și încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă din 07 decembrie 2016.

Ulterior, printr-o cerere suplimentară, reclamantul și-a extins pretențiile din acțiune solicitând suplimentar și recunoașterea dreptului de muncă în instituția pârâtului Serviciului Vamal al R. Moldova în baza contractului individual de muncă nr. 269 din 24 februarie 2016, în baza ordinului nr. 1258-p din 23 noiembrie 2016 cu privire la reîncadrarea la Biroul Vamal Bender și pe toată perioada absenței forțate de la locul de muncă, cu includerea în acest termen a perioadei de examinare a litigiului în instanțele de judecată, recunoașterea ca ilegală a eliberării din serviciu din organele vamale în baza ordinului nr. 1280-p din 23 noiembrie 2016 privind aplicarea sancțiuni disciplinare - eliberarea din serviciu, achitarea salariului pentru absența.

Prin hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central acțiunea depusă de Cebotari Iurie, a fost respinsă ca fiind tardivă.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că reclamantul a făcut cunoștință cu ordinul nr.1280-p din 23 noiembrie 2016, la 07 decembrie 2016, însă în instanța de judecată s-a adresat abia la 14 februarie 2017, peste mai mult de două luni de zile din momentul aducerii la cunoștință a ordinului de concediere, fără a solicitat repunerea în termen a cererii de chemare în judecată.

A respins argumentul reclamantului precum că în speță termenul de adresare în instanță este de trei luni, deoarece reclamantul este funcționar public investit cu atribuții în vederea exercitării funcțiilor autorităților publice sau a acțiunilor administrative de dispoziție, iar cauzele care au ca obiect raporturile de serviciu sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, cu excepția situațiilor pentru care este stabilit expres prin lege competența altor instanțe. Astfel, pentru funcționarii publici și persoanele cu statut special termenul de adresare în instanța de judecată este de 30 de zile, de la data comunicării.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 12 decembrie 2016, Cebotari Iurie a declarat apel împotriva hotărârii din 28 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, solicitând casarea hotărârii menționate și admiterea

integrală cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 19 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins declarat de Cebotari Iurie și menținută hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central.

La 12 iunie 2018, Cebotari Iurie a declarat recurs împotriva deciziei din 19 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 28 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate supra și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată înaintată de Cebotari Iurie.

În motivare a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel. Art. 89 alin.2) din Codul muncii reglementează că la examinarea litigiului, Serviciul Vamal era obligat să dovedească legalitatea și să indice temeiurile transferării sau eliberării din serviciu a salariatului, iar în instanța de judecată nu a luat acest lucru în considerare.

Instanțele ierarhic inferioare greșit au respins acțiunea ca tardivă, deoarece art. 355 Codul muncii prevede că examinarea cererii de soluționare litigiului individual de muncă indică expres că cerere privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanța de judecată în termen de 3 luni de la data când salariatului a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său.

Totodată, recurentul a indicat că în cazul concedierii unui membru de sindicat, fără acordul organului sindical, pe când acordul este necesar, conform art.87 din Codul muncii, instanța este în drept să restabilească salariatul la muncă. Acordul organului sindical membru al cărui Cebotari Iurie este, la caz nu s-a solicitat. Abaterile imputate au avut loc până la 30 septembrie 2016, iar ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare a fost emis pe 25 noiembrie 2016 și i-a fost adus la cunoștință la 07 decembrie 2016.

Faptul dat demostrează că nu a cunoscut despre existența ordinului nr.1258-p din 23 noiembrie 2016 cu privire la reîncadrarea lui Cebotari Iurie în funcție de șef Post Vamal Palanca.

Cebotari Iurie susține că contractul individual de muncă este în vigoare, în privința sa nu există o sentință care l-ar limita în activitatea de muncă în baza contractului individual de muncă, în temeiul art.83 pct.e) din Codul muncii.

În opinia recurentului, are dreptul de a activa mai departe în funcție de șef la al Postului Vamal Palanca, deoarece în baza art.81 din Codul muncii, Serviciul Vamal nu a invocat temeiurile încetării contractului individual de muncă.

Recurentul consideră că soluția instanțelor investite cu judecarea fondului de respingere a acțiunii ca tardivă este neîntemeiată.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 19 aprilie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 12 iunie 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității

recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v.

Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Cebotari Iurie, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Cebotari Iurie.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari